

Zesling and the city

MISHA BELL

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages, plaatsen en incidenten komen voort uit de verbeelding van de auteur or worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, bedrijven, gebeurtenissen of plaatsen berust volledig en uitsluitend op toeval.

Copyright © 2023 Misha Bell
www.mishabell.com/nl/

Alle rechten voorbehouden.

Buiten gebruik voor een recensie mag geen enkel deel van dit boek zonder toestemming worden vermenigvuldigd, gescand of verspreid, in geprint of elektronisch formaat.

Uitgegeven door Mozaika Publications, onderdeel van Mozaika LLC.
www.mozaikallc.com

Ontwerp cover: Najla Qamber Designs
www.qamberdesignsmedia.com

Vertaling: Missy Veerhuis

ISBN: 9789464802849

HOOFDSTUK

Een

“IK WIL AAN DE MAILLOT VAN DE RUS RUIKEN.” Ik zet mijn mimosa met een duidelijke finaliteit op tafel. “Willen jullie me nou helpen met de inbraak?”

De verwarde uitdrukkingen op de gezichten van mijn zussen zijn bijna de vernedering waard. ‘Bijna’ is het sleutelwoord. Ze staan met zijn drieën op het punt om ten koste van mij veel lol te hebben.

“Bedoel je die balletdanser op wie je verliefd bent?” vraagt Blue, een van mijn vijf nestgenoten. Haar groene ogen, dezelfde die ik elke dag in de spiegel zie, schitteren als ze eraan toevoegt, “Hij is trouwens geen spion. Dat heb ik gecontroleerd. Hij is trouwens ook geen Rus. Hij is in Letland geboren.”

Natuurlijk. Blue is de spion van de familie, dus ze neemt aan dat elke buitenlander deel uitmaakt van de inlichtingengemeenschap.

“Ik heb je niet gevraagd om hem te bespioneren,

maar ja, ik heb het over de balletdanser,” zeg ik. “Waarom zou een man anders een maillot dragen?”

Ik negeer het deel over zijn geboorteplaats. Volgens zijn online biografie is hij in Moskou opgegroeid. Belangrijker nog, “de Rus” is van *Sex and the City*, terwijl “de Let” dat niet is.

Blue haalt haar schouders op. “Omdat hij een hippie is? Om zijn benen warm te houden tijdens koude *Letse* winters? Omdat zijn beer die hij als huisdier heeft, het niet prettig vindt om harige benen te zien?”

Gia, mijn oudere zus die zelf een nestgenoot heeft, zwaait met een bleke hand om Blue haar mond te laten houden. Ze leunt op haar onderarmen en ze kijkt me aandachtig aan. “Wat heeft je rare fetisj voor herenondergoed met ons te maken?”

Mijn linkeroog trilt. “Ik heb geen fetisj.”

Gia’s grijns is sluw, zoals altijd. “Hé, ik ben niet aan het kink-shamen.”

Ik weersta de drang om verder te discussiëren, omdat het haar alleen maar zal aanmoedigen. In plaats daarvan troost ik me met het feit dat Gia verstedd staat van mijn verzoek. Als oudere zus en goochelaar is ze eraan gewend om degene te zijn die mysterieus is, dus nu aan de andere kant staan, zal niet prettig zijn.

Honey, een andere nestgenoot van me, haalt een fles uit de binnenzak van haar leren jas en giet nog wat champagne in haar mimosa. Net als Blue, heeft ze mijn gezicht, zij het een dunnere versie ervan. Ik ben van de zesling verreweg degene met de meeste rondingen. “Kan iedereen zijn verdomde mond

houden en Lemon laten uitleggen wat ze wil?” snauwt ze.

Ik geef de prikkelbaarste van mijn zussen een dankbaar knikje. “Om mijn doel te bereiken —”

“En met doel bedoelt ze die geurige maillot.” Gia ziet er zo gelukkig uit dat ik half verwacht dat ze een konijn uit een hoed zal toveren — en ze draagt niet eens een hoed.

Ik adem gefrustreerd uit. “Ja. Om bij *de maillot* te komen, wil ik tijdens een balletvoorstelling zijn kleedkamer binnensluipen.” Ik kijk om de beurt naar elke zus. “Jullie drie hebben de vaardigheden die ik nodig heb om te voorkomen dat ik in het avondnieuws terecht komt.”

Eerlijk gezegd heeft Blue in haar eentje waarschijnlijk alle vaardigheden die ik nodig heb, maar ik heb al heel lang zin in een brunch in *Sex and the City*-stijl en had dus drie medeplichtigen nodig. Jammer dat mijn zussen Samantha, Charlotte en Miranda niet in het plaatje passen. Het is James Bond voor Blue, Lisbeth Salander van *The Girl with the Dragon Tattoo* voor Honey en G.O.B. van *Arrested Development* voor Gia — het is alleen dat Gia ook op Morticia Addams lijkt, als dat personage in een vampier zou veranderen.

Blue duwt haar glas naar Honey, die haar wat champagne uit de fles inschenkt. “Ik denk dat ik namens ons alle drie spreek als ik vraag: *waarom?*”

Ik scan onze omgeving.

Mooi. Wij zijn de enigen die hier buiten bij Brunchicka zitten, dus ik kan vrijuit spreken... of zo

vrij als mogelijk is gezien het mijnenveld dat dit onderwerp is. “Zoals jullie weten,” begin ik, “heb ik een beetje een obsessie als het om de Rus gaat.”

Gia gnuift. “Tuurlijk, als je daarmee bedoelt dat je vanwege zijn in maillot geklede kont op het punt staat om *Fatal Attraction* uit te voeren.”

Ik rol met mijn ogen, een Hyman-tekortkoming als je met Gia te maken hebt. “Slechts enkelen van jullie” — ik kijk naar Honey — “weten dit, maar de meeste van mijn ontmoetingen met mannen, als die er waren, eindigden zodra ik ze rook.”

Ik verwacht volmondige opmerkingen in de trant van, “Heb je geprobeerd om aan hun kont te snuffelen? Het werkt bij honden met een reukvermogen dat net zo scherp is als dat van jou.” Maar de spot komt niet. Alle drie mijn zussen kijken me met medelijden aan — wat eigenlijk erger zou kunnen zijn — en ze weten niet eens de volle omvang van mijn probleem. De belangrijkste reden waarom ik erop stond dat we buiten zouden gaan zitten, is omdat geuren binnen geconcentreerder zijn, wat voor mij vaak in ondraaglijke mate is — en dat is met mijn speciale neusfilters die mijn reukscherpte dempen. De lijst van geuren die me gek maken is langer dan Gia’s lijst van te vermijden ziektekiemen. Ik haat zelfs de geur van citroen — wat een soort zelfhaat moet zijn, aangezien mijn naam Lemon is en zo. Aan de andere kant, als er ooit een brand is, dan zal ik het altijd ruiken en overleven. Wie weet word ik zelfs de eerste mens die

koolmonoxide detecteert — een naar verluidt geurloos gas dat zelfs honden verslaat.

Ik schraap mijn keel en pak mijn mimosa op. Sinaasappelgeur verschilt gelukkig van citroen en wordt niet te veel in schoonmaakproducten gebruikt. “Om een lang verhaal kort te maken: ik hou er niet van om geobsedeerd te zijn,” zeg ik. “Ik wil deze man uit mijn hoofd hebben, zodat ik me op meer realistische vooruitzichten kan concentreren.”

Net als mijn ex, die een geval van smetvrees had waar die van Gia niets bij is. Toen we samen waren, douchte hij zo vaak dat hij nooit een lichaamsgeur had, alleen een extreem droge huid. Om hem te tolereren, hoefde ik hem alleen maar te overtuigen om alleen ongeparfumeerde producten te gebruiken. Jammer dat zijn gebrek aan geur niet bijdroeg aan ons gebrek aan chemie. Misschien vind ik wel een ander met smetvrees die beter bij me past. Ik zwijg echter over dat plan, om Gia niet te beledigen. Ze toont bovenmenselijke terughoudendheid door me op dit moment niet te bespotten.

Honey frutselt aan een oorknop in haar oor, een van haar miljoenen piercings. “Dus, als ik het goed begrijp, wil je een soort exorcisme uitvoeren. Aan zijn maillot ruiken, over je nek gaan en zo de obsessie beëindigen?”

Ik knik met mijn hoofd. “Precies.”

“In dat geval doe ik mee,” zegt ze.

“Ik ook, maar op één voorwaarde,” zegt Blue met een grijns. “De codenaam van deze operatie is Brute Snuif.”

Verdomde stinkdieren. Hoelang zal het duren voor ze beseffen dat het een mooi acroniem is?

Honey grijnst. “Daar ben ik het mee eens, maar laten we het inkorten tot BS.”

Oké, een milliseconde, dat is hoelang.

“Hmm.” Gia doet alsof ze een niet-bestaande sik vastpakt. “Als je mijn hulp nodig hebt met Operatie BS, dan heb ik ook een voorwaarde.”

Mijn maag trekt zich op een manier samen die niet aan mijn verlangen naar wentelteefjes te wijten is... of in ieder geval, niet alleen daaraan. Alle Hyman-zussen ruilen tot op zekere hoogte gunsten, maar Gia kan waarschijnlijk de Godfather het een en ander over de techniek leren.

Ik wrijf over mijn nek. “Wat is je eis?”

“Eis? Het is meer een redelijk verzoek.” Gia’s engelachtige uitdrukking houdt niemand voor de gek — tenzij we het over een gevallen engel hebben. “Lemon, je weet wat ieder van ons voor de kost doet, dus het enige wat ik wil is dat je ons vertelt wat het is dat *jij* doet.”

“Je bent een genie,” zegt Blue met een overdreven luide stem tegen Gia. “Ik vraag het me al een tijdje af en stond op het punt om serieus te gaan speuren.”

“Wat een geweldig gebruik van belastinggeld zou dat zijn geweest,” mompel ik. “Je eigen familie bespioneren.”

Honey glijdt naar de rand van haar stoel. “Sorry, Lemon. Ik was ook nieuwsgierig. Vertel op.”

Ik vraag me af of uit de kast komen hun hulp waard

is. Misschien. Misschien niet. De waarheid is dat ik me voor iemand wilde openstellen, en deze drie vormen een fatsoenlijke focusgroep als ik wil weten hoe de rest van de familie op mijn gekozen beroep zal reageren.

“Goed dan. Ik zal het jullie vertellen.” Ik drink de mimosa in één teug op en adem diep in — een vergissing, omdat de geur van iets lekkers in de buurt mijn buik laat rommelen. Terwijl ik dat negeer, haal ik nog een keer diep adem en zeg, “Mijn werk is masturbatie.”

HOOFDSTUK

Twee

Ze staren me aan alsof ik voor hun neus mijn broek naar beneden heb getrokken en met vingerpoppetjes auditie zit te doen. Tegelijkertijd wordt ondanks mijn neusfilters de geur van heerlijk eten sterker — het is dat of de stress maakt me hongeriger.

“Hoorde ik ‘masturbatie?’” vraagt Blue, nog steeds te luid.

“Ja,” zegt Gia nog harder. “Maar misschien is dat een acroniem voor iets, zoals een mastertitel in urban development?”

Mijn oog begint weer te trillen, maar ik kalmeer mezelf door mentaal nog een eufemisme voor vrouwelijke zelfbevrediging aan mijn bestaande lijst toe te voegen: mastertitel in urban development, of MUD. Maar wacht. Moet het niet de Meesteres voor urban development zijn, aangezien we de vrouwelijkheid van de daad benadrukken?

“Ik ben er vrij zeker van dat ze het over aan zichzelf zitten heeft,” zegt Honey met een brede grijns.

Oké. Nu trilt mijn linkeroog zo hard dat het me niet zou verbazen als het Morsecodeberichten naar mijn zussen zou sturen: twee stippen en een streepje, dan drie stippen en nog een streepje — wat voor FU staat.

“Als je me er gewoon een stinkend woord tussen zou laten krijgen,” zeg ik tussen mijn tanden door en ze draaien zich met grote ogen naar me toe. Ik haal nog een keer adem. “Ik meen wat ik zei. Ik ben een professionele masturbator.”

Achter me wordt een keel geschraapt, en de geur van lekker eten is nu het sterkst vanaf dat we zijn gaan zitten, waardoor ik begrijp waarom mijn zussen zulke grote ogen op hadden gezet.

Het kwam niet door mijn woorden, maar door iets anders.

Iets ergers.

Ik kijk blozend over mijn schouder om mijn vermoeden te bevestigen.

Yep. Onze strenge serveerster staat achter me, en als ze geen dienblad met voedsel in haar handen had gehad, dan zou ze naar haar parels grijpen.

“Dat klopt. Ik schrijf een blog over masturbatie,” zeg ik, mijn kinopheffend terwijl ik me weer omdraai naar de tafel.

Toen het leven me citroenen gaf — oftewel mannen wiens geuren ik niet kon verdragen — maakte ik limonade door mezelf zo goed te bevredigen dat ik op dit moment niet eens een man nodig heb. Over het

algemeen is WLGYL (als het leven je citroenen geeft) om voor de hand liggende redenen mijn persoonlijke motto. Daarover gesproken, mijn naam is het enige waar ik nooit limonade van zou kunnen maken: “Lemon Hyman” klinkt als het maagdelijke membraan van een zuurpruim.

De serveerster zet onze borden zo snel neer dat ik zeker weet dat ze verwacht dat ik een dildo uit mijn poesje zal halen en haar erop zal laten zuigen.

Ach ja. Het heeft geen zin om me nu in te houden. Ik til mijn kin omhoog en ga verder. “Zelfbevrediging geeft vrouwen kracht. Hiermee kunnen ze op een veilige manier seksuele spanning loslaten, stress verminderen en de slaap verbeteren. Het verhoogt het zelfvertrouwen en verbetert het lichaamsbeeld, verlicht krampen, versterkt de spierspanning in het bekken en anaal —”

De serveerster zet luid het laatste bord — mijn wentelteefjes — voor me neer en ze rent haastig weg.

Gia grijnst. “Goed bezig. Nu zal ze in alles spugen wat ze ons nog moet brengen.”

Honey’s ogen veranderen in spleten. “Dat moet ze wagen.”

Blue grijnst naar me. “Besef je wel hoe erg je net als mama klonk?”

Ugh, ze heeft gelijk. De voordelen van orgasmes zijn het favoriete onderwerp van onze matriarch. Als het om onze ouders gaat, heb ik ze niet over mijn beroep verteld vanwege de hoeveelheid ongevraagd advies

waar ze zich gedwongen toe zullen voelen om uit te delen.

Ik knijp in de brug van mijn neus. Niets meer aan te doen. Deze drie weten het nu. Ik geef elke zus een harde blik. “Kan ik erop vertrouwen dat jullie dit tussen ons houden?”

Gezien hoe dit is verlopen, denk ik niet dat ik er klaar voor ben om er bij de rest van de familie voor uit te komen.

Blue maakt zich groot. “Oh, alsjeblieft. Ik heb geheimen voor de kost.”

“En ik ben een goochelaar,” zegt Gia. “Ik heb nog meer geheimen dan Blue.”

Honey gnuift. “Ik ben de enige die je het had moeten vertellen — en ik ben trouwens de enige die je nodig hebt voor Operatie BS.”

Oké, goed. De zusterlijke competitiestrijd van de Hymans zal voor een keer in mijn voordeel werken. Opgelucht pak ik een fles siroop en verdrink mijn wentelteefjes voordat ik een hap neem.

Nee. Niet zoet genoeg.

Ik strooi er nog wat poedersuiker op en proef nog een keer.

Er ontbreekt nog steeds iets.

Met een zucht kijk ik naar Honey en knik.

Met ogen die glanzen van tevredenheid, haalt Honey een plastic zak gevuld met een mengsel van M&M's, rozijnen, kleine marshmallows en suikermaïs tevoorschijn.

Ik verzeker mezelf ervan dat de serveerster niet kijkt en gooi de inhoud van de zak op mijn bord.

Eindelijk zijn de wentelteefjes zoet genoeg voor me. Helaas heb ik alleen Honey's obsessieve zuinigheid aangemoedigd. Zoals verwacht, had ze ze meegenomen naar het restaurant om te voorkomen dat ze voor de toppings extra moest betalen. Eerder stond ze erop dat we sinaasappelsap zouden bestellen die ze met de champagne uit haar fles in mimosa's veranderde, en ik verwacht absoluut dat ze een coupon voor de maaltijd zelf tevoorschijn haalt als de rekening aankomt.

Ja, mijn stoere zus laat Scrooge McDuck op een gulle gever lijken. Als iemand er iets in haar gezicht over zegt, dan zal ze natuurlijk als een gek tekeergaan.

Terwijl ik met mijn toast bezig ben, bestudeert Blue argwanend de eieren op Honey's bord. Mijn dappere spionzus vreest en haat alles wat met vogels te maken heeft. Haar behoefte om me te bespotten wint het echter uiteindelijk. Opkijkend, kijkt ze me met een intense blik aan. "Mag ik, nu je van diabetes verzekerd bent, een paar vragen stellen over je werk?"

Gia, die ook afkeurend naar Honey's eieren keek, zonder twijfel bezorgd over salmonella of een andere ziektekiem, kijkt met belangstelling naar Blue. "Bedoel je Operatie Brute Snuif of de 'bevredig jezelf'-blog?"

"De blog over clitsjoelen." Blue draait zich naar mij. "Waarom een blog? Bevinden we ons in 2003?"

Ik zucht. "Ik heb geprobeerd om video's te maken op social media, maar de meeste platforms zijn preuts en beperken wat ik over het onderwerp kan zeggen.

Om redenen die alleen bekend zijn bij zoekmachinealgoritmen, is mijn blog semi-populair.”

Gia trekt een zwart geverfde wenkbrauw omhoog. “Algoritmen voor zoekmachines?”

“Als je op ‘afrukken’ zoekt, dan ben ik een van de beste resultaten. Hetzelfde geldt voor ‘vrouwelijke masturbatie.’”

Honey lijkt onder de indruk te zijn. “Vertaalt dat zich in veel geld?”

Ik staar haar glazig aan. “Ja, ik huur voor de lol een krot in Staten Island.”

“Dat zou je kunnen doen, omdat je graag geld bespaart.” Blue kijkt heimelijk naar Honey.

Ik trek een gezicht. “Dat mocht ik willen. Ik verdrink in creditkaartschulden. Banneradvertenties brengen nauwelijks brood op de plank. De manier om echt geld te verdienen is door het krijgen van een sponsor, maar dat is bij mij al een tijdje niet gebeurd.”

“Waarom doe je het dan?” vraagt Gia.

“Omdat het mijn passie is,” zeg ik. “Van iedereen zou jij dat moeten begrijpen.”

In plaats van meer masturbatiegrappen te maken, knikt Gia plechtig. Haar liefde voor magie bracht voor haar ook heel lang niet veel op, maar haar geluk is onlangs veranderd.

“Ik weet alleen dat ik het niet opgeef,” zeg ik, en ik weet niet zeker of ik mijn zussen of mezelf probeer te overtuigen. “Ik moet gewoon een grote sponsor vinden en —”

Ik kokhals als de geur van aftershave mijn

neusfilters binnenkomt en mijn neusgaten begint te molesteren. Ik draai me om en zie de schuldige, een ober met een kan water.

“Dat hebben we niet nodig, bedankt.” Ik wuif hem als een stinkend insect weg.

“Realiseer je je dat hij leuk was?” vraagt Honey.

Ik maak nog een kokhalzend geluid. “Hij moet een paar dagen in een badkuip van Old Spice hebben gelegen voordat hij naar zijn werk ging.”

“De gruwel,” zegt Gia met een oogrol.

“Parfums en colognes zijn als scheten die geld kosten,” zeg ik.

Blue doet haar mond open, zonder twijfel om iets stoms te zeggen, maar karma landt precies in het midden van onze tafel — in de vorm van een schattige kleine groene papegaai.

Met een snelheid waar zelfs James Bond jaloers op zou zijn, duikt Blue onder de tafel.

De vogel springt naar een bord met toast en pikt erin alsof we niet bestaan.

Gia staart met grote ogen naar de vogel. “Dit moet iemands huisdier zijn, toch?”

“Echt niet,” zegt Blue, haar stem gedempt door het tafelkleed. “Dat is een monniksparkiet. Ze zijn wild.”

Ze zegt “monniksparkiet” op dezelfde manier waarop de meeste mensen “tarantula” zouden zeggen en ze doordringt het woord “wild” met een duisterheid die meestal voor de wil van Voldemort gereserveerd is.

“Wild?” Gia springt overeind en herinnert zich ongetwijfeld alle ziektekiemen die een wilde vogel bij

zich kan dragen. Dan, als bij toverslag — in ieder geval de performatieve soort — verschijnt er een fles handdesinfectiemiddel ter grootte van mijn hoofd in Gia's handen, en ze spuit ermee naar de vogel.

Gatver. De geur van alcohol en goedkope namaakmunt is als een klap op mijn neus.

De papegaai is het met me eens. Hij geeft een krijs die klinkt alsof een kettingzaag en de meest vervelende wekker een baby hebben gekregen, die vervolgens door dove demonen in de hel wordt gemarteld.

“Laat hem verdwijnen!” schreeuwt Blue van onder de tafel.

Uit het niets verschijnt er een spel speelkaarten in Gia's handen, en ze gooit ze als ninja-sterren één voor één naar de vogel.

De vogel krijgt weer, maar gaat niet weg. Papiersneden zijn vast geen probleem als je veren hebt.

“Alsjeblieft, jongens,” zegt Blue. “Dit is niet grappig. Zorg dat hij weggaat.”

“Oké, oké.” Honey haalt een vlindermes tevoorschijn en opent het op de opzichtige manier die ik met professionele moordenaars associeer.

“Nee!” roep ik. “Dood hem niet, die arme —”

De vogel ziet het mes en krijgt opnieuw, vliegt dan weg en kijkt verontwaardigd als hij in de verte verdwijnt.

Honey verbergt ongemakkelijk het vlindermes in haar tas. “Ik wilde hem alleen maar bang maken.”

Ja. Tuurlijk. Alsof ze dat gemene meisje op de

middelbare school die hechtingen in haar onderarm nodig had alleen maar bang wilde maken.

Blue klimt onder de tafel vandaan en ziet er schaaachtig uit. “Als je hem had gedood, dan zou iedereen met een brein dat groter is dan dat van een vogel het ermee eens zijn geweest dat het zelfverdediging was.”

Gia spuit het vieze handontsmettingsmiddel overal waar de kleine voetjes van de vogel iets hebben aangeraakt, en helpt tegelijk wat er nog van mijn eetlust over was om zeep.

Ik duw mijn bord weg. “Kunnen we het weer over de zaak in kwestie hebben?”

“Ja.” Blue gaat weer op haar stoel zitten. “Wat is de locatie?”

“New York City Ballet,” zeg ik. Het kaartje heeft een groot deel van de inkomsten van mijn blog van vorige maand gekost, maar het zal de moeite waard zijn om de Rus live te zien in plaats van naar zijn optredens op YouTube te kijken. En natuurlijk om hem uit mijn gedachten te krijgen.

Blue haalt haar telefoon tevoorschijn en doet iets gedurende een minuut of twee. Als ze opkijkt, doet haar duivelse glimlach me aan die van Gia denken. “Ik kan ervoor zorgen dat je op geen enkele camera te zien bent.” Ze geeft Honey een uitdagende blik. “Denk je nog steeds dat je het enige bent wat ze nodig heeft?”

“Ik zou zeggen dat ze mij meer nodig heeft dan jullie beiden,” zegt Gia. Haar toon verandert in die van een professor als ze naar me kijkt. “De sleutel om op

plaatsen te komen waar je niet thuishoort, is om er niet schuldig uit te zien.”

“Ze heeft een punt,” zegt Honey. “Ik kan elke nachtclub binnenlopen door brutaal te doen alsof mijn stempel is uitgesmeerd.”

Ik pak mijn telefoon en maak mijn eerste notitie: *Zie er stoer uit*. Dat is natuurlijk makkelijker gezegd dan gedaan. Ik controleer of er geen ober langs mijn neus is geslopen en zeg, “Er kunnen deuren zijn die ik moet openen. Afgesloten deuren.”

Alsof ze de beweging een jaar lang hebben geoefend, trekken mijn drie zussen lockpicks tevoorschijn en grinniken dan naar elkaar.

“Wil jij de eer doen?” zegt Honey tegen Gia. “Jij was de eerste die dit heeft geleerd.”

Gia grijnst. “Jij hebt meer praktijkervaring.”

Voordat Blue ook wat veren in Gia’s kont kan stoppen, zeg ik, “Het maakt me niet uit wie het doet. Leer het me gewoon.”

“Prima.” Honey pakt een zigzagding op. “Dit is een moersleutel.”

De les duurt drie keer zo lang als zou moeten, omdat mijn leraren over willekeurige kleinigheden blijven ruziën. Eindelijk heb ik genoeg zelfvertrouwen voor Operatie Brute Snuif, dus zwaai ik naar de serveerster om de rekening te brengen.

Zoals verwacht, haalt Honey een coupon

tevoorschijn, en de serveerster moet terug om de rekening opnieuw te berekenen.

“Ik trakteer,” zeg ik als de rekening terugkomt.

“Nee,” zeggen Gia en Blue tegelijk.

“Je hebt ons net verteld dat je cashflowproblemen hebt,” voegt Honey eraan toe.

“Goed dan,” zeg ik met een zucht. Mijn creditcard bereikt op een gegeven moment zijn limiet. “We delen het deze keer, maar als ik een aardige sponsor krijg, neem ik jullie allemaal mee uit eten.”

“Afgesproken,” zegt Gia. “Zolang het een schone zaak is, zoals deze.”

“Tuurlijk.” Ik vecht tegen de drang om met mijn ogen te rollen. “Het zal ook geen gevogelte serveren.” Ik grijns naar Blue.

Ik vraag me zelfs even af of ik Honey gerust moet stellen dat het een zaak is waar ze een coupon voor kan vinden, maar ik besluit om met dat mes in haar tas geen risico te nemen.

Operatie Brute Snuif zal gevaarlijk genoeg zijn.

HOOFDSTUK

Drie

HET BALLEET WAAR IK NAAR KIJK IS *HET ZWANENMEER*, en de rol van mijn verliefdheid is die van prins Siegfried.

Verdomme. Ik ben jaloers op die kruisboog die hij vasthoudt. Gezien het feit dat het mijn doel is om deze man uit mijn systeem te krijgen, is hem in levenden lijve zien een stap in de verkeerde richting geweest.

Zijn spieren — vooral die van zijn krachtige benen — zouden een beeld van een Griekse god van afgunst aan het huilen kunnen maken. Zijn glanzende ogen zijn als pure gesmolten chocolade, en pure chocolade is ook waar zijn naar achter gekamde haar me aan doet denken. Zijn gezicht is engelachtig, met zulke scherpe jukbeenderen dat ze op de harde laag van Crème Brûlée lijken nadat je die met een lepel hebt gebroken. Maar dat verbleekt allemaal in vergelijking met de uitstulping in zijn broek — een kenmerk van zoveel

van mijn masturbatiefantasieën dat ik zelfs de inhoud ervan Mr. Big heb genoemd.

Dus ja. Dit allemaal te zien is het tegenovergestelde van behulpzaam — en als ik het vibrerende slipje activeer dat ik momenteel draag, dan zal het alles nog veel erger maken.

Oorspronkelijk had ik het masturbatieslipje aangetrokken, omdat ik dacht dat dit mijn laatste kans was op een menage à moi met de Rus. Als het ruiken van zijn maillot werkt zoals de bedoeling is, dan zal ik mijn toevlucht tot een ander visueel hulpmiddel moeten nemen voor een bezoek aan de vleermuisgrot, zoals *Magic Mike, 300*, of *Sjatie en de chocoladefabriek*.

Maar ik zou niet egoïstisch moeten zijn. Dit avontuur zal voor een geweldige blogpost zorgen. Ik doe meestal niet stout in het openbaar, dus dit kan voor mijn volgers leerzaam zijn.

Ja. Ik zal het voor hen doen. Het zal mijn laatste hoera met de Rus zijn — wat nog veel interessanter zal zijn, omdat ik hem live zie.

Ik scan de netjes geklede mensen die om me heen zitten. De kust is veilig. Ze richten zich op het spektakel voor ons, zoals het hoort.

Ik haal de kleine afstandsbediening tevoorschijn die de vibratie activeert.

Laatste kans om van gedachten te veranderen.

Nee. De Rus laat me de perfectie zien die zijn kont is, met een grote bilspier die ik als kandijnsuiker wil likken.

Ik druk op de knop ‘aan’ en grijns als mijn ondergoed begint te trillen.

Het is doe-het-zelftijd.

Zelfs bij de laagste snelheid is mijn clitoris onmiddellijk gezwollen, en ik mag hopen dat de elektrische componenten in dit technologische wonder waterdicht zijn. Al snel moet ik pijnlijk op mijn tong bijten om niet te gaan kreunen. Tsjaikovski’s muziek is geniaal, maar *dat* zou het niet overstemmen.

Ik had geen idee dat het zo moeilijk zou zijn om stil te blijven. Het komt waarschijnlijk door de heetheid van de Rus in actie te zien.

Hijgend schakel ik het apparaat uit om mijn clitoris een kans te geven om af te koelen. Als ik hierbij betrappt word, dan zal ik naar buiten worden begeleid en voor het leven verbannen worden, omdat ik de perverseling ben die ik ben.

Als ik denk dat ik stil kan blijven, zet ik het ding weer aan.

Nee. Net op het moment dat de Rus een bijzonder overheerlijke *fouetté* uitvoert, is het verlangen om vocaal te zijn helemaal terug.

Fuck. Mij.

Degene die deze slipjes heeft ontworpen, zou een of andere prijs moeten winnen. Het doet met mijn lagere regionen wat het themalied van het Zwanenmeer met mijn oren doet, of de Rus met mijn ogen.

Een orgasme van kosmische proporties bouwt zich in me op, en me stilhouden vergt een inspanning

waarvan ik weet dat ik het niet bezit, dus ik zet alles weer uit, deze keer voorgoed.

Fucker. Nu ben ik echt gefrustreerd en chagrijnig.

Om mijn frustratie nog iets meer te verdiepen, verschijnt de ballerina die prinses Odette speelt.

Kun je “onmogelijke standaard van schoonheid” zeggen? Van boven is ze doorzichtig en lijkt ze op iemand die in haar leven nog nooit een croissant heeft geproefd, maar haar benen zijn krachtig en lijken maar niet op te houden.

Ik weet het, ik weet het. Mijn jaloezie is zo groen als een St. Patricks Day-donut. Ter verdediging, haar karakter wordt verondersteld lief, nobel en onschuldig te zijn. Ze danst het deel echter met verleiding, zoals Odile, de kwaadaardige zwarte zwaan. Over de *zwarte zwaan* gesproken, het is maar al te gemakkelijk om je voor te stellen dat deze vrouw iemand met een glasscherf neerstak, zoals Natalie Portmans personage dat in de film deed.

Dat is het. Het is besloten. Voortaan zal deze ballerina in mijn gedachten de Zwarte Zwaan zijn.

Terwijl het ballet doorgaat, krimp ik elke keer ineen wanneer de Rus de Zwarte Zwaan aanraakt — wat vaak het geval is, vooral tijdens de *pas de deux*. Het wordt zelfs zo erg dat als prinses Odette aan haar trieste einde komt, ik het moeilijk vind om me in te leven.

Ik ben blij dat de show voorbij is. Live kijken was zeker een vergissing.

Tegen de menigte vechtend die weggaat, ga ik naar het toilet, waar ik, volgens de instructies van Blue voor

Operatie Brute Snuif, mijn toilethokje op slot doe en op een toilet klim om mijn voeten te verbergen. Haar instructies zijn ook de reden waarom ik volledig in het zwart ben — een nette broek geschikt voor de locatie, een shirt met knopen dat iets te strak zit (die ik een paar kilo geleden heb gekocht, nou en), en een paar ballerinaschoentjes die betere dagen hebben gezien, maar die de chicste schoenen zijn waar ik mee kan rennen.

Ik haal een oordopje tevoorschijn, steek het in mijn oor en bel Blue.

“Hé zus,” zegt ze. “De menigte verspreidt zich op dit moment. Dus het is even wachten.”

Terwijl ik wacht, brengt Blue me op de hoogte van alle sappige familieroddels, waardoor ik me afvraag hoe ze al deze informatie heeft verzameld. Ongetwijfeld met behulp van dezelfde snode methoden als Big Brother in de dystopische wereld van *1984*.

“De Letse Elvis heeft net het gebouw verlaten,” zegt Blue uiteindelijk. “En ik heb de camera’s op je pad uitgezet, zodat je de operatie kunt starten.”

“Bedankt.” Ik spring van het toilet af, maar mijn voet glijdt weg en ik knal met mijn hoofd tegen de deur.

Auw. Ik zie sterren, maar als urinoirvormige taarten.

Wat nog erger is, is dat ik een plons hoor.

Nee! Alsjeblieft niet.

Helaas dus wel.

Mijn telefoon zwemt in de toiletpot. Gatver.

“Hé,” zegt Blue in de oordopjes door knetterende ruis heen. “Is alles i —”

De rest is een onbegrijpelijk gesis.

Mijn arme telefoon is dood.

Ik ga met mezelf in discussie of ik hem eruit moet vissen, hoe smerig dat ook zou zijn. Ik heb gehoord dat je deze apparaten in rijst kunt stoppen om ze te drogen, en dan kunnen ze zichzelf weer tot leven wekken. Uiteindelijk beslis ik ertegen. De telefoon is zo oud dat hij nauwelijks slim genoeg te noemen is voor een smartphone. Het is beter om met enige waardigheid in het toilet te verdrinken, ook al moet ik ongeveer honderd reizen naar Cinnabon overslaan om een vervanging te betalen.

De vraag is nu: moet ik de operatie afblazen?

Ik heb geen Blue meer in mijn oor, maar ik heb wel veel geld uitgegeven om dit kaartje te kopen en ik weet niet wanneer ik me er nog een kan veroorloven. Trouwens, ik heb alle moeite gedaan om te leren hoe ik een slot moet openen, en Blue heeft haar deel al gedaan.

Oké, ik ga ervoor.

Ik haal diep adem en sluip uit het toilethokje.

Er is niemand in de buurt.

Mooi.

Terwijl ik naar mijn bestemming sluip, ben ik blij dat ik de lay-out van deze plek heb onthouden in plaats van op de schema's op mijn telefoon te vertrouwen.

Het eerste slot op mijn pad is makkelijk te openen, en de tweede deur is niet eens op slot.

Als ik bij de laatste gang kom, realiseer ik me dat ik

aan het joggen ben, en tegen de tijd dat ik naast de deur stop van wat de kleedkamer van de Rus zou moeten zijn, hijg ik.

Yep. “Artjoms Skulme” is wat er op het label van de deur staat. Ik ben op de juiste plek.

Ik haal de lockpicks tevoorschijn, en het slot geeft zonder veel gedoe toe aan mijn nieuw gevonden vaardigheden.

Met een bonzend hart, stap ik naar binnen. In de grote spiegel voor me zie ik er bang uit, zoals Blue eruit zou zien bij een vogelnest. Zelfs mijn schouderlange haar lijkt moe en bleek te zijn, de rossige kleur van mijn lokken lijkt in dit licht meer asblond te zijn dan iets wat in de buurt van rood komt.

Ik kauw op mijn lip en kijk om me heen op zoek naar de maillot. Ik ben al zo ver gekomen, en ik ga niet weg zonder de operatie te voltooien.

Hmm.

Ik zie nergens een maillot.

Dat heb ik weer. Hij is een netheidsfreak.

Wacht eens even... Ik zie iets. Geen maillot, maar misschien iets dat nog beter is. Hoewel ook een beetje griezeliger als ik er te diep over nadenk.

Ik haast me naar de stoel waarop ik het item heb gezien — een kledingstuk dat in deze industrie als een dansriem bekend staat.

Het is alleen geen echte riem.

Het is voor balletdansers met externe geslachtsdelen ontworpen die tijdens krachtige

sprongen rond kunnen slingeren. Dit ondergoed lijkt verdacht veel op een string.

Ik wapper mezelf koelte toe.

Ik stel me voor dat de Rus deze kont-flos zonder maillot draagt, waardoor ik mijn vibrerende slipje weer aan wil zetten.

Maar nee. Er is nu geen tijd om mijn poes te voeren.

Ik pak de string — ik bedoel de dansriem. Hij voelt lekker zacht aan.

Moet van vriendjesmateriaal gemaakt zijn.

Ik kijk naar de dansriem alsof ik een slang probeer te charmeren die erin zit. Een slang met de naam Mr. Big.

Ga ik dit nu echt doen? En als ik dat doe, ben ik dan een van die mensen die online versleten ondergoed gaat kopen?

Nee. Ik heb geen ondergoed-snuivende fetisj, meer het tegenovergestelde.

Ja. Als iemand het vraagt, dan is dat mijn excuus.

Met een vastberaden bewegingen ruk ik het filter uit elk neusgat en breng de dansriem naar mijn neus.

Daar gaan we.

Ik neem de Brute Snuif.

HOOFDSTUK

Vier

HEILIGE GEEST EN MOEDER VAN ALLE FEROMONEN.

Dit was een enorme vergissing.

Muskusachtig en heerlijk op een mannelijke manier, doet deze overweldigend opwindende geur precies het tegenovergestelde van wat ik had gehoopt en had verwacht.

De Rus zou dit aroma in een flesje kunnen doen en er een fortuin mee kunnen verdienen.

Verdomme. Operatie BS is een enorme flop. In plaats van hem uit mijn hoofd te zetten, heb ik hem daar zo diep ingesloten dat het een wonder is dat mijn oren niet opengaan.

Oh, en die fetisj waarvan ik beweerde dat ik die niet had — ik heb hem misschien net ontwikkeld, althans voor zover het over het ondergoed van deze man gaat.

Waarom ik, universum? Het is al erg genoeg dat ik vanwege mijn verhoogde reukvermogen geen

realistisch vooruitzicht kan hebben. Waarom zou een man die ik nooit kan hebben zo hemels ruiken?

Ik dwing mezelf om de dansriem van mijn neus weg te trekken. Ik mis de geur onmiddellijk. En ik ben ook — dit kan te wijten zijn aan het orgasme interruptus tijdens de voorstelling — geiler dan een bonobo in de puberteit.

Hmm. Ik draag tenslotte mijn seksspeeltjes-ondergoed... En ik heb deze heerlijke string om mee te spelen... Het belangrijkste is dat het leven me net een nieuwe citroen in de vorm van de goddelijke geur van de Rus heeft gegeven, dus het minste wat ik kan doen is er zoete, orgastische limonade van maken — zoals mijn motto gaat.

Oh, en dit kan ook inspirerend zijn voor mijn blog.

Sterker nog, ik ben het aan mezelf en mijn volgers verschuldigd om dit te doen.

Zo. Het is besloten. Voordat ik terug kan krabbelen, doe ik de deur op slot, plof ik mijn kont op de stoel en doe ik mijn vibrerende slipje aan.

Oh wauw.

Dit is geweldig — en de enige manier waarop ik het beter kan maken is door me de krachtige benen van de Rus voor te stellen, waarbij elke spier zich aanspant terwijl hij over het podium springt.

Ik snuif nog een vleugje afrodisiacum op.

Fuck. Dit voelt beter dan alles in recente herinneringen, en niet alleen dankzij de string. Het moet de ondeugendheid van de situatie zijn. Ik ben per slot van rekening tijdens een inbraak aan het

masturberen. Nee, maak daar grotonderzoek van tijdens een overval. Want wie hou ik voor de gek? Ik ga deze dansriem stelen als ik klaar ben.

Ongevraagd komt het beeld van de mond van de Rus op mijn clitoris in me op. Hij tuit die über-likbare lippen en zuigt om de sensatie te genereren die met de vibraties overeenkomt die ik voel.

Ooh. Lekker. Ik verhoog de snelheid van de trilling en sluit mijn ogen.

Ja. Precies zo.

Zuig me nog een beetje.

Een beetje meer.

Ja.

Nee.

Verdomme.

Om de een of andere reden is het orgasme te ver weg, waarschijnlijk omdat de echte Artjoms Skulme hier alleen denkbeeldig is, in tegenstelling tot tijdens de voorstelling.

Ik verhoog de snelheid nog wat.

De gizmo spint luider en de orgastische horizon beweegt zo dichtbij dat ik niet anders kan dan kreunen, maar ik slaag er wel in om mijn volume laag te houden voor het geval er toevallig een schoonmaakster langs de kleedkamer loopt.

Een minuut later komt het orgasme nog steeds niet.

Ik neem nog een snuifje van de magische geur en beeld me in dat de tong van de Rus over mijn geslacht likt.

Het is geweldig, begrijp me niet verkeerd, maar het

is niet genoeg. Ik denk dat wat me ervan weerhoudt om mijn bestemming te bereiken deze knagende leegte is die ik verlang te vullen. Specifieker gezegd, om het met Mr. Big te vullen, want dat is wat mijn neus ruikt. Helaas kan ik er op dit moment alleen met mijn vingers bij in de buurt komen.

Ik verplaats de afstandsbediening naar de string in mijn linkerhand om de vingers van mijn rechterhand vrij te maken. Ik doe alsof ze van de Rus zijn, lik en zuig aan mijn wijsvinger en middelvinger, dan schuif ik mijn hand in mijn nog trillende slipje en lokaliseer mijn ingang.

Fuuuck.

Dit is precies wat de masturbatiedokter heeft voorgeschreven. Nu het gevoel van volheid er is, stroomt het orgasme voort met de snelheid van het geluid.

Dat geldt ook voor de beelden. Oh, de beelden... De Rus stoot hard in me, zijn bekken doet trucjes waar alleen een balletdanser toe in staat is.

Een andere kreun ontsnapt aan mijn lippen, een die misschien een beetje te luid is. Oeps. Ik demp het volgende gekreun met de dansriem.

Wacht eens even.

Hoorde ik net een klik?

Nee. Moet mijn kaak zijn die klikt van het inhouden van een schreeuw.

Ik ben er bijna. Nog een paar seconden. Ik snuif de geur van de string diep in en adem het opwekkende

aroma in alsof ik onder water ben en het mijn zuurstof is.

Ik ben er bijna.

Zo dichtbij.

Nog een klein beetje —

Nu is het geluid onmiskenbaar.

De scharnieren van de kleedkamerdeur piepen.

Mijn ogen vliegen open.

Voordat ik mijn vingers uit mezelf kan verwijderen en wat afstand tussen de dansriem en mijn neus kan creëren, stapt er een man de kleedkamer binnen.

Een man die in al mijn recente fantasieën heeft gespeeld.

De Rus zelf.

HOOFDSTUK

Vijf

ER GEBEUREN TWEE DINGEN TEGELIJK.

Mijn nek en oren vatten vlam en mijn gezicht voelt roder aan dan de Sovjetvlag. Op de automatische piloot zet ik mijn trillende slipje uit en laat alles vallen wat ik in mijn linkerhand vasthield. Tegelijkertijd ruk ik mijn rechterhand uit mijn broek en veeg ik mijn vingers aan mijn shirt af. Omdat ik zo elegant ben.

De chocolade in de ogen van de Rus is niet gesmolten, zoals gewoonlijk het geval is. Hij is gestold in shock terwijl hij naar me staart. “Wie ben je, en wat ben je verdomme aan het doen?”

Zijn diepe stem met zijn Oost-Europese accent is zo sexy dat ik bijna mijn onderbroken hoogtepunt bereik. Maar dat doe ik niet. Want zelfs door mijn schok heen, realiseer ik me hoe verschrikkelijk deze situatie is.

Mijn hart danst een ingewikkeld ballet in mijn borst terwijl ik eruit flap, “Dit is niet wat het lijkt.”

Hij vernauwt zijn ogen tot spleetjes. “Dus je hand zat *niet* in je broek?” Hij werpt een blik op de string op de vloer. “En je zat *niet* aan mijn dansriem te ruiken?”

Ik veeg een druppel zweet van mijn voorhoofd — een fout omdat ik mijn geslacht op mijn vingers ruik. “Ik bedoel... Ik ben niet een of andere gekke stalker.”

Is dat duister amusement in zijn blik? “Dus je hebt niet in mijn kleedkamer ingebroken? En je bent niet op mijn dansriem aan het masturberen?”

Ik voel me licht in het hoofd — wat het voor de vloer gemakkelijker zou moeten maken om me ter plekke op te slokken.

Nee.

Ik ben er nog.

Ik slik een enorme brok in mijn keel door en probeer het opnieuw. “Ik heb wel ingebroken, maar ik had een goede reden.”

Een grijns vervormt zijn lippen. “Die wil ik graag horen.”

Stinkerd. Hij daagt me uit. Wat moet ik nu doen? Mijn gedachten zijn te verward om met een goede leugen te komen, of welke leugen dan ook. Had ik nu maar Gia in mijn oor. Zij zou wel weten wat ze moest zeggen. Goochelaars liegen voor de kost, dus ze is er erg goed in, of misschien is ze een goochelaar geworden, omdat —

Wacht eens even. Door aan Gia te denken heb ik een idee gekregen, en net op tijd. De Rus staat op het punt om de beveiliging te bellen.

“Het was een uitdaging,” flap ik eruit.

Zijn grijns verdampt. “Een uitdaging?”

“Ja,” zeg ik buiten adem. “Mijn zussen dwongen me om het te doen.”

En hé, dat hadden ze kunnen doen — in ieder geval toen we jonger waren. Gia was in het bijzonder slecht als het om dat soort dingen ging. Op een avond had ze mijn vingers in warm water gelegd om de mythe over het in het bed plassen te testen... wat waar bleek te zijn. En Gia een gunst verschuldigd zijn, resulteerde vaak in een hoop vernedering die op gelijke voet stond met wat ik nu voel.

“Je zussen?” Hij kijkt van mij naar zijn string. “Vereniging of biologisch?”

De beste leugens zijn degenen die geworteld zijn in de waarheid, dus hoe graag ik ook wil dat hij denkt dat ik jong en hip genoeg ben om bij een studentenclub te zitten, vertel ik hem dat het de laatste was en voeg er dan aan toe, “Ik heb een afkeer van de meeste geuren, dus ze dachten dat het grappig zou zijn om me met mezelf te laten spelen terwijl ik aan je string zat te ruiken.”

Zo. Nu ik het hardop heb gezegd, klinkt het geloofwaardiger dan de waarheid.

Hij fronst. “Het is een dansriem, geen string.”

“Tuurlijk, een dansriem,” zeg ik. Er is geen groot verschil, maar ik ben nu niet in de positie om in discussie te gaan.

Hij houdt zijn hoofd schuin. “Dus je beweert dat je gedwongen bent om dit te doen?”

Ik knik.

“Omdat het de bedoeling was dat je het zou haten?”

Ik knik weer, minder zelfverzekerd.

De grijns is terug, en is te sexy voor mijn gezond verstand. “Het zag er niet uit en klonk ook niet als iemand die haatte wat ze deed.”

Klonk?

Dus hij heeft me gehoord?

Mijn benen wiebelen. “Ik kan maar beter gaan.”

“Niet zo snel.” Hij komt op me af.

Oh, fuck. Gaat hij me wurgen? Of me kussen? Ik voel een vleugje van dat nooit bereikte orgasme als ik me het tweede scenario voorstel.

In één adem staat hij in mijn persoonlijke ruimte. Ik kan het niet helpen, maar ik ruik hem — en zijn geur is net zo lekker als die van zijn string, gewoon subtiel anders aangezien hij is verdund. Ik bespeur ook tonen van verse peren en patchoeli die me vertellen dat hij op een gegeven moment eau de cologne heeft gebruikt. Het moet lang geleden zijn geweest, omdat de geur zo zwak is dat ik het eigenlijk lekker vind.

Hij steekt zijn hand uit, alsof hij me aan gaat raken.

Oké. Ik ben klaar voor wat er komt.

Ik kijk er misschien naar uit — zelfs het wurgen.

Tot mijn grote teleurstelling reikt hij langs me heen.

Ik draai mijn hoofd en zie hem een kleine lade openen waaruit hij een telefoon pakt.

Oh. Dit moet de reden zijn waarom hij terugkwam. Voor zijn telefoon.

Betekent dit dat ik niet aangeraakt ga worden?

Wacht even. Misschien is er nog een kans. Hij steekt het apparaat in zijn zak, maar blijft dicht bij me.

Ik staar naar zijn sterke, mannelijke keel en bevochtig mijn lippen.

Hij steekt zijn hand naar me uit.

Ja! Ik bedoel, hoe durft hij.

Oh wacht. Hij raakt me weer niet aan.

Wat voor de duivel?

Hij duikt in mijn tas, en voordat ik iets behoorlijk verontwaardigd kan schreeuwen, heeft hij mijn portemonnee al vast.

Mijn borst verkramp. “Hé. Wat ben je —”

Dan begrijp ik zijn bedoeling. Hij haalt mijn rijbewijs tevoorschijn en neemt er een foto van met zijn telefoon.

Slik. Nu is er zeker duister amusement in zijn glimlach te zien.

Hij schuift het ID terug in mijn portemonnee. “Als je van plan bent om me te doden en mijn overblijfselen te kannibaliseren, dan moet je weten dat er een foto van jou in de cloud zit.” Hij vernauwt zijn ogen naar het beeld op zijn telefoon. “Is Lemon Hyman echt je naam?”

Mijn hart bonkt in mijn oren. “Maak je mijn naam belachelijk?”

Hij laat mijn portemonnee terug in mijn tas vallen. “En wat dan nog?”

Ik recht mijn rug. “Dan zou ik zeggen dat je jezelf kan naaien.”

Hij snuift en kijkt naar de vingers die net nog in me

zaten. “Is jezelf naaien echt iets wat je ter sprake wilt brengen?”

Hitte stroomt door mijn lichaam — en niet alleen door zijn nabijheid of mijn schaamte. Het is ook een boze hitte. Het soort waardoor ik hem zou kunnen haat-neuken.

“Kan ik nu gaan?” zeg ik tussen opeengeklemd tanden.

“Nee,” zegt hij dominant.

Nee?

Fuck. Lig de beveiliging bellen nog op tafel?

“Waarom niet?”

Hij geeft zijn telefoon aan mij. “Geef me je nummer.”

Ik doe een stap achteruit en stoot tegen de stoel. “Mijn nummer?”

Hij trekt een wenkbrauw op. “Weet je die van mij?”

“N-nee,” zeg ik stotterend. Eerlijk gezegd weet ik het wel. Blue heeft het aan me gegeven. Ik zou het nooit gebruiken, en hem vertellen dat ik het heb zou zijn gekke stalkertheorie bevestigen.

Met een gracieus gebaar duwt hij de telefoon in mijn onstabiele handen. “In dat geval heb ik het jouwe nodig. Nu.”

“Waarom?” Ik slaag erin om het te vragen terwijl ik beverig mijn telefoonnummer in zijn contacten typ, mijn gedachten gaan alle kanten op.

Is dit chantage? Zal hij me nu iets laten doen? Iets smerigs? Als het op mij aankomt, bezit hij nu *komproamat*, zoals ze het in zijn thuisland noemen.

Is het verkeerd dat ik hoop dat hij het voor seksuele gunsten inwisselt?

Hij pakt de telefoon van me af. “We ontmoeten elkaar morgenavond voor het avondeten.”

Ik staar hem aan. “Wat?”

Hij kijkt naar me, zijn uitdrukking impliceert dat ik misschien de maaltijd zal zijn. Of het dessert. “We zullen tegenover elkaar aan een tafel zitten. In een restaurant. Eten. Praten.” Hij grijnst. “Gaat er bij dit alles een belletje rinkelen?”

Ik knipper verbijsterd. Mijn hersenen werken duidelijk niet. “Uhm, oké. Uit eten. Whatever. Ik moet nu gaan.”

Hij gaat uit de weg en maakt een gebaar dat me aan een van zijn dansbewegingen doet denken. “Fijne avond.”

Ik zet een stap, er volledig op voorbereid dat hij me zal grijpen en de beveiliging zal bellen.

Dat doet hij niet.

Ik doe nog een stap. Ik ben nu een meter van de deur verwijderd.

Ja. Misschien ben ik veilig. Het hele etentje is morgen en —

“Wacht,” beveelt hij.

Fuck. Te vroeg gejuicht. Ik draai me met tegenzin naar hem toe. “Wat?”

“Een souvenir.” Hij buigt voorover om zijn dansriem te pakken.

Ik kijk sprakeloos naar hem.

Terwijl hij het stringachtige kledingstuk oppakt,

klapt de afstandsbediening die mijn trillende slipje bestuurt op de vloer.

Hij mompelt iets in het Russisch en pakt die ook op. Hij gaat rechtop staan en kijkt me met een frons aan. “Is dit van jou?”

Ik vecht tegen de drang om me naar hem te haasten en de afstandsbediening uit zijn sterke vingers te grissen. “Nee. Ik weet niet wat dat is.”

“Vreemd.” Hij drukt op de aan-knop. “Dit lijkt op een soort gizmo.”

Oh, fuck.

Mijn slipje begint te trillen.

HOOFDSTUK

Zes

EERST STROOMT AL HET BLOED IN MIJN LICHAAM NAAR MIJN GEZICHT. Dan stopt het met piepende banden en maakt het een scherpe bocht en stort het zich in mijn clitoris.

Fuck. Fuck. Fuck. Ik ondersteun mezelf tegen de deurpost zodat ik niet val als mijn hartslag omhoogschiet.

De trillingen blijven mijn geslacht aanvallen.

Moet. Niet. Kreunen. Of laten zien dat er überhaupt iets gebeurt.

En hoe raar zou het zijn als ik gewoon wegliep? Wat nog belangrijker is, waarom voelt dit zo waanzinnig intens? De vibratie staat op de laagste snelheid, maar het voelt alsof ik een blender in mijn broek heb zitten en er zich een vuur in mijn kern ontsteekt.

Komt het door de adrenaline die door mijn aderen

stroomt? Of komt het door het bijna orgasme van eerder?

De Rus is zich niet bewust van mijn situatie en gooit de dansriem naar me toe. “Ik zou niet willen dat je je aandenken vergeet.”

Puur op de automatische piloot vang ik het ondergoed — en breng het bijna naar mijn neus om nog een luxueuze snuif te nemen.

“En je weet zeker dat dit apparaat niet van jou is?” Hij zwaait met de afstandsbediening.

Ik vertrouw mezelf niet om iets te zeggen, dus ik knik.

“Serieus vreemd.” Hij fronst naar de afstandsbediening en drukt op de knop van de snelheid.

Heilige clitorisstimulatie. Als ik dacht dat dit intens aanvoelde, dan had ik het mis. Nu heb ik een breekhamer die aan mijn schaamdeel werkt, en me stilhouden wordt oneindig veel moeilijker.

Er moet iets op mijn gezicht te zien zijn, want ik zie bezorgdheid in zijn chocoladeogen. “Gaat het?” vraagt hij.

In plaats van te antwoorden, demp ik een kreun met de dansriem.

Hij kijkt me scherper aan. “Wat is er aan de hand?”

Ik antwoord niet. Tussen de vernedering en het berijden van de golf van genot, durf ik de dansriem niet van mijn mond te halen.

“Zoemt er iets?” Hij kijkt naar mijn kruis. “Is je telefoon aan het trillen?”

Ik schud hevig met mijn hoofd.

Er verschijnt een sluwe glinstering in zijn ogen. “Dus... wat dat gezoem ook is, heeft niets met deze afstandsbediening te maken, correct?”

Ik schud weer met mijn hoofd.

Hij zet de trilling nog een tandje hoger. “Weet je het zeker?”

Ik kan op dit moment niet met mijn hoofd schudden. Mijn ogen rollen in mijn achterhoofd, mijn tenen krommen zich in mijn schoenen, en een kreun ontsnapt aan mijn geïmproviseerde mondprop.

Hij doet een stap naar me toe, zijn ogen worden donkerder terwijl ze over mijn gezicht gaan. “Wat als ik nogmaals op deze knop druk?”

Ik kijk hem met wilde ogen aan.

Hij drukt op de knop.

Dat is het.

Dit is vibratie op volle kracht, en het duwt me over het randje.

Het orgasme dat op me neerstort, is een zeven op de schaal van Richter — de grond scheurt open, gebouwen storten in en pijpen barsten.

Hij zet mijn slipje uit.

Ik laat zijn dansriem zakken en ik haal adem om me te kalmeren. Mijn hart gaat nog steeds tekeer en mijn shirt kleeft aan mijn vochtige rug.

De Rus slaat zijn gespierde armen over zijn borst. “Je bent klaargekomen.” Zijn woorden zijn een vaststelling, geen vraag.

Ik snak nog een keer naar adem. Iedereen heeft het